

Csider Sándor versei, novellái a vesztegár idején,
2020 tavaszán

A szerző: dr. Csider Sándor Keszthelyen élő író, költő; a szombathelyi egyetem nyugalmazott tanára; sok vízműves mentora, jó ismerőse.

Tartalom

✚ Víz lennék	2
✚ Tűz lennék	2
✚ Bújócska	3
✚ H ₂ O	6
✚ Fogócska	8
✚ Mesebeli mesterségek	10
✚ Cseresznyevirág	11
✚ Cseresznyeszüret	12
✚ Képeslapok	15
✚ Világverseny	16
✚ Óvd a vizet	17
✚ Szomorú táj	18
✚ Hála vers	19

Víz lennék

Tűz vagyok, víz lennék.
Lüktető szövetben,
duzzadó sejtekben
lángomat őrizve
emberré épülnék.

Önmagam maradnék,
mégis ember lennék,
eszének, tettének,
szívének, lelkének
éltetője lennék;
esőnek, folyónak,
hűsítő társaknak
szomjasa lehetnék.

Tűz lennék

Víz vagyok, tűz lennék,
jó széllel felkelnék,
kristályos pataknak
szerelmese lennék,
magamat felejtve
habokba repülnék ;
tűz vize, víz tüze
fénypárává válnék.

Bújócska

Véget ért a húsvét. A világjárvány öröknek hitt szokásokat írt felül. Nem tölthettük együtt az ünnepeket. Eszter lányunkkal Gábor fiunk és családja távollétében idéztük fel Jézus kereszthalálát és feltámadását, legszentebb eszméinek tükrében csak hármásban tettük mérlegre tetteinket. Nélkülük, de lélekben velük elevenítettük fel családjunk legemlékezetesebb történeteit, éltük meg a létezés örömét, kerestünk boldogító válaszokat a jövő kihívásaira. Ekkor jutott eszembe egy néhány hónappal ezelőtti történet.

Fiamékhoz érkeztem vendégségbe. Az ajtón át hallottam egyetemista lányunokám, Gilla vidám hangját. A lakásba érve mégsem találtam sehol. Hamar ráébredtem a turpisságra: elbújt. Felnőtt fejfel újraél egy kiskorában oly nagyon szeretett játékot. Most azt játssza, hogy játszik. Vettem a lapot. Kutatására indultam. Egyszer csak mintha cirkuszi mutatvány ért volna véget, szerteszét röpültek a heverő színes párnái. Nevetve ugrott elő.

Együtt emlegettük a régi időket. Messze nem járt még iskolába, mikor a lakásban gyakran bújócskáztunk. Hol az ajtó mögül, hol a fotel mellől, hol az ágy alól került elő.

Mintha élő közvetítés lett volna, hangosan kommentáltam a keresést. Tudhatta merre járok, mikor fedezem fel azokat a helyeket, ahol ő nincs. Minden egyes állomásnál elkönyvelte a sikerét. Úgy vélte, sorra sikerült túljárnia az eszemen. Éppen ellenkező irányokban kerestem, mint ahová bújt. Gondosan ügyeltem arra, hogy észre ne vegyem, amikor elhaladtam rejtekhelye előtt.

Biztosan a kabátok alatt lesz - forgattam fel az előszoba fogására akasztott ruhákat. Csak nem a fürdőszobában van? - kérdeztem magamtól. A függöny mögött lehet? - hajtottam félre a sötétítőt. Tán elment itthonról?...

Néha leleplezte önmagát. Ujjongva, tapsikolva ugrott elő. Megmaradt számára a dicsőség, hiszen nem találtam meg, ő vetett véget a játéknak. Az is lehet, hogy rádöbbsent, nem jó sokáig egyedül lenni. Visszavárták a lakás mindazon csodái, melyektől megvált egy időre.

Nem időztünk sokáig a múltban. Figyelmünket a jelen izgalmas történései kötötték le. Vacsora közben Gilla a kedvenc tantárgyairól, tanáraitól, a beadandó dolgozatokról, a készülő referátumokról, az egyetemi klub életéről, barátairól mesélt.

Csider Sándor versei, novellái a vesztegzár idején, 2020 tavaszán

Miután elcsendesedett a család és aludni tértünk, előmerültek gyerekkorom emlékképei.

Seregünk bejárta a hegyoldalt, Utcákon, tereken, kertekben, réteken játszottunk. Szerettük egymást, néha mégis oly jó volt egyedül lennem. Eltűntem a világ elől. Örömben, bánatomban vagy csak azért, mert éppen ahhoz volt kedvem. Az akkor óriásinak tűnő kertünk sarkában volt egy kis erdő. A néhány fából és bokorból álló rengeteg csöppnyi tisztást rejtett. Hanyatt feküdtem a nefelejcskek közé, onnan nézegettem a felhőket. Lóháton vágtattam odafent, palotákat fedeztem fel, királylánnyal sétáltam, sárkányokkal viaskodtam. A végtelenben kalandoztam, miközben el sem mozdultam a helyemről.

Virágos szigetemről rendre barátaim hívó kiáltásaira tértem vissza. Kezdődhetett az igazi bújóska. Először megbeszéltük a szabályokat és kijelöltük a játék terét. Nem lehetett például bent a házban vagy a szomszédban eltűnni. Aztán a hunyó vastag törzsű fához vagy a házfalhoz fordult, arcát karjaiba temette, behunyta a szemét és nagy hangosan számolni kezdett. Ezalatt a többiek százfelé futottak. Mindenkinek megvolt a tuti helye. Gond akkor adódott, ha azt már elfoglalta valaki. Kereshetett az illető szabadon maradt újat.

A számoló nem leselkedett. Istenbizonyra ment a dolog. Miért csalt volna? Mit ért volna sikere, ha azt nem a gyorsaságával, fantáziájával, a beleélés képességével érdemelte volna ki? Miért kockáztatta volna érte a többiekkel való barátságát?

Miután a megbeszélte számjegyre ért, így kiáltott: *Aki bújt, aki nem, megyek!*

A lehető legnagyobb csendben, hollétét leplezve indult a többiek keresésére. Fürkésző tekintettel kerülte meg házat, járta be az udvart. Azért sem volt könnyű dolga, mert figyelmét kijátszva a rejtőzködők gyakran változtatták a helyüket. Ott is megbújtak, ahol ő már járt, s nem talált senkit, ahová nem is szándékozott visszamenni. A feszültség a kinti és a sok kis benti világ között nőttön-nőtt. Úgy éltünk egymás mellett, hogy a másikról nem tudtunk semmit. A legtöbben akkor buktak le, amikor türelmetlennek bizonyultak, túl sűrűn kukkantottak ki rejtekhelyükről.

A lelepleződés pillanatában elhangzott a *Megvagy!* s ekkor kezdődött a két fél közötti ádáz versenyfutás. Az győzött, aki előbb ért vissza a hunyó szent kiindulási pontjához, rácsapott a fatörzsre fagy falra és diadalittasan így kiáltott:

Csider Sándor versei, novellái a vesztegzár idején, 2020 tavaszán

Ipi-apacs egy, kettő, három, te vagy a hunyó! A vesztes kezdhette is a számolást.

Különösen izgalmasok voltak az esti bújócskázásaink. Bátrabbnak bizonyultunk, mint előtte-utána bármikor. A legsötétebb zugokba — lépcsőfeljáró alá, farakásba, tyúktól mögé — is bemerészkedtünk. A játék izgalma nem hagyott helyet kobakunkban a félelemnek.

Miközben ittam egy kortyot az éjjeliszekrényemre készített pohár vízből, azon tűnődtem, miért is szerettük oly nagyon a bújócskázást? Nem fogalmaztuk meg magunknak soha, csak játszottunk önfeledten, megszűnt számunkra az idő, elmerültünk izgalmaiban. A lét és a nemlét határán sétálgattunk, a *vagyunk és mégsem* egyszerre átélt érzését ízlelgettük. Úgy vívtunk élet-halál harcot, hogy nem bántottuk egymást. Sikerhez jutottunk és kudarcot szenvedtünk. Bátrak voltunk, ügyesek és gyorsak. Össze tudtunk nőni kőpadokkal és bukszusokkal, majd hogyanem láthatatlanná váltunk a virágágyásokban. A legapróbb részletekig felfedeztük környék minden csodáját, barátaik lettünk bokroknak és fáknak, az udvar minden szegletének.

Nem tudtam, hogy a múlt vagy az álom hullámain járok-e, amikor legkedvesebb búvóhelyem jelent meg előttem: az orgonabokrok tövében, levelekkel betakarózva mosolyogtam a világra. Ott soha nem találtak meg.

H₂O

Pótolhatatlan a H₂O
színtelen szagtalan és iható

folyékony szilárd átlátszó
halmazállapota változó

kitágul amikor jéggé fagy
száz foknál gyorsan faképnél hagy

vizsgálja tudomány sok-sok ága
tudósok száza mégsem tudja

mit érez mikor útját járja
fenti világból lenti világba

vödörre vár a kút mélyében
jégszirmot növeszt ablakréten

csendesen csöppen cseppkő csúcsán
szaladgál széles utca hosszán

bűvölni bujkál fűzfák alatt
gyűjtöget színes kavicsokat

önmagát adja jónak-rossznak
otthoniaknak vándoroknak

eredben száguld szíved mossa
sejtszövetedben lélekpára

sír-e amikor ő is szomjas
égető napon szenved-szárad

szédül-e távol magasokban
fáj-e neki ha földre zuhan

üldözik *van*-ban várják a *nincs*-ben
vágyik-e oda ahol nincsen?

Forrás

Mélységből forrásvíz
csordogál,
ihat ki szomjasan
arra jár.

Cserébe nem kér csak
bő esőt,
kristály hegyeknek
víznyelőt.

Barlangba folyókat,
zuhogót,
csarnokos tavakba
zúdulót.

Azért gyűjt friss, üde
cseppcsodát,
hogy kincsét másoknak
adja át.

Fogócska

Az erkélyen üldögéltem. Hallgattam a madarak koncertjét, gyönyörködtem a kopácsoló harkály szépségében, figyeltem a nyárfa ágai között kergetőző vadgalambokat. Állt az idő. Úgy tett, mintha mit sem sejtene arról, hogy a zugaiban leselkedő halálos vírus bármikor, bárkire lecsaphat.

Emlékeimből merítettem erőt. Ezúttal gyermekkorom fogócskázásai jutottak az eszembe.

Csapatunk ellepte a házak közötti rétet. Ezúttal nem arra voltunk kíváncsiak, hogy ki a legerősebb, legokosabb vagy a legbátrabb közülünk, hanem hogy ki a leggyorsabb. Persze ehhez a játékhoz is kellett fantázia.

Az ügyesebbek — mikor már nyakukon lihegett üldözőjük — hirtelen megtorpantak, oldalra léptek és gyors fordulattal visszafelé vették az irányt. Követőjüket egy ideig vitte előre a lendület, a semmibe vágta.

Alkalmanként a sebesen menekülőket lelassítottak, magukhoz csalták a lassúbb fogót s amikor az illető már azt hitte, éppen fölön csípheti őket, felgyorsítva faképnél hagyták.

A szerepek gyorsan cserélődtek. Az iszkolókból kisvártatva kergető lett, az üldöző pedig üldözötté válhatott.

Sokat elárult rólunk, hogy fogóként miként viselkedünk.

Az elégtételt vevők annak eredtek nyomába, aki éppen legyőzte őket vagy akikkel korábban valamilyen nézeteltérésük támadt. A hevesebb vérmérsékletűek gondolkodás nélkül a hozzájuk legközelebb esőt vették üldözőbe. Akadtak akik a falkába verődött köznép után indultak, majd a leszakadók egyikét állították célkeresztbe. A kényelmesebbek a biztos siker reményében a ducik valamelyikét szemelték ki maguknak, az elszántak a leggyorsabbnak tartott társukat. Ez utóbbiak abban bíztak, hogy akaratuk meggyorsítja a lábaikat. Amikor bátor vállalkozásuk sikerrel járt, örömük dupla volt: legyőzték a nagymenőt és önmagukat is felülmúlták.

A fiúk a nekik tetsző lányokkal kezdtek páros játékba. Életrevalóságukat bizonyítva ejtették foglyul őket. Ha e hajkurászás fordítva indult, azt egyenesen szerelmi vallomásnak tekintették.

Rendre úgy elmerültünk a játékban, hogy nemcsak sötétedéskor, de az estébe nyúlva sem hagytuk abba. Akkor aztán hol az egyik, hol a másik ablakból hangzottak fel a hazahívó kiáltások.

Csider Sándor versei, novellái a vesztegzár idején, 2020 tavaszán

- Mindjárt megyek! - így hangzottak a válaszok.

Ez a *mindjárt* minden ismételt felszólításkor újraszületett és onnantól számított.

Mindjárt folytatom múltbeli utamat, gondoltam és az erkélyről látható zsebkendőnyi világot elhagyva rövid sétára indultam. A rendszabályoknak eleget téve nem hagytam el az előttünk máskor zsúfolt, kiüresedett parkolót. A főúton egyetlen utas nélkül követték egymást a távolsági autóbuszok. Senkivel a fedélzetükön a semmiből a semmibe haladtak. Kutyát sétáltató néni tűnt fel a sarkon, magányos biciklis húzott el a házak között. A délután háromkor bezárt dohánybolt előtt megállt, majd tovább indult egy autó. Titokzatos, hideg szél fújt. A fenyegető csendben elrebbentek az emlékeim.

Azt azért tudom, hogy fogócskázásaink másnapjain megerősödve másztunk a diófára, gond nélkül ugrottunk át a gyümölcsösök kerítésein, sebesebben menekültünk az öklüket rázó gazdák elől, fürgébben szaladtunk a rejtekadó patakhoz.

Néha minden ok nélkül tűntünk el a kertek alján, s csak futottunk, futottunk az ismerttől az ismeretlen felé.

Mesebeli mesterségek

Víztükörsimító
csitít szilaj szelet,
fényeknek, árnyaknak
kézzel készít helyet.

Búvópatakleső
hiába leseget,
folyócska föld felett
kerülget hegyeket.

Tengerkékitőnek
festéke kiborult,
tengerzöld színekkel
teli a tengerpult.

Folyót kanyarító
maga is tántorog,
jégvirág kertésze
ablaknál ácsorog.

Buborékhizlaló
fúj szálló gömböket,
semmiből gömbölget
szivárvány semmiket.

Felhőbodorító
cicomáz felleget,
harmatcsepp felszedő
szorgosan gyűjtöget.

Szivárványhajlító
lába légben lebeg,
hótakaróvarró
hőségtől fél, remeg.

Égmező pásztor
bárányfelhőt terel,
felleget zengető
villámfényre felel.

Rímfaragó mester
szavakból véseget,
emberi szerzetnek
furfangos verseket.

Cseresznyevirág

Ébred csak a féreg a rögben,
rágni, gyötörni nincs is még mit.
Nincs levél, s gyilkos a levélen,
cseresznyevirág ekkor nyílik.

Fagyos hajnaltól nem riadva
igéz bimbóból sziomcsodát,
tárul csábító nap fényének,
kelyhe kínálja aranyporát.

Ünnepfehér koronatérben
nászra búvöl megannyi szépség,
bogárbódító tölcsérekben
nőni készülnek a cseresznyék.

Feledi minden földi gondját,
letérdel a zümmögő kertben,
méhecske-repülőket röptet,
mosolyogva játszik az Isten.

Szárnyra kel egy nap minden virág,
fehér rajokban forog, repül,
vendég volt csupán tiszta lényük,
távoli égbe s mélybe merül.

Hullan, elillan, fénnyé válik,
percre volt díszes, szép a világ.
Képed oly gyakran előtűnik,
várlak vissza : cseresznyevirág.

Cseresznyeszüret

Gilla unokámmal cseresznyét szüreteltünk. Föl-le haladt a létra fokain, én a földről elérhető termést gyűjtöttem rózsaszín műanyag vödörbe. Teljes barátságban, nagyokat kacagva dolgoztunk. Minden úgy történt, ahogyan annak lennie kellett. Társalogtunk, de nem beszéltem hozzá minden szabad pillanatban. Úgy véltem, szüksége van a csendre ahhoz, hogy meghallja a gyümölcsök, ágak, levelek üzeneteit, összhangba kerülhessen velük.

Amíg ő egyedül ismerkedett a fa titkaival, én azon tűnődtem, mit üzen számunkra e nagyszerű alkalom?

A cseresznyeszüret ünnep. Évszakváltás közelében köszönt ránk, amikor a tavasz és nyár már egymást öleli. A bőséges napok elkönnyvelik a virágzó, érlelő időszak sikerét és biztonságos jövőt sejtetnek. A lombkorona templomában megszentelődik az adakozó fa és az elfogadó ember kapcsolata.

A cseresznyeszedés játék. Mászókázás, egyensúlyozás, akadályverseny, célba dobás és bújócska. Igen, elsősorban bújócska. A szüretelő az örökös hunyó. Sorra cserkészi be a levelek alól kikandikáló gyümölcsöket. Magam néha úgy elmerültem varázsos idejében, hogy nem létezett számomra más, mint a szárazon függő piros gömböcskék.

Szinte családtag volt a terebélyes cseresznyefa gyermekkorom kertjében. Nagyon szerettük s ő is bennünket. Minden évben bő terméssel ajándékozott meg minket.

Gilla nélkül talán soha nem bányásztam volna elő múltam cseresznyés emlékeit, nem szűrtem volna kristályos tanulságokká. Mint egy tál cseresznyét, úgy nyújtottam neki át.

- A cseresznyeszedés veszélyes üzem - figyelmeztettem. Elég egy óvatlan mozdulat és nagy bajba kerülhetsz. Mint az életben mindenütt, itt is előre számolj tetteid következményivel. Meggondolatlanságnak, kapkodásnak a szedők mestereinél nincs helye. Az ujjaid viszont fürgén járjanak.

- A kinti ágakat hogy érted el a fáról? - kérdezte, miközben a munkát nem hagyta abba.

Csider Sándor versei, novellái a vesztegzár idején, 2020 tavaszán

- Bejáratott utakon közelítettem meg őket. Megéreztem, hol van az a pont, melyen túl már nem léphetek. Amikor portyázásaim során mindkét kezemre szükség volt – az egyikkel fogódkodtam, a másikkal a cseresznyét kapkodtam – a fogammal tartottam fogva egy-egy magamhoz hajlított ágat.

Édesanyám kapával húzta be a kintieket. Megvallom, ritkán követtem a példáját, mert nekem nehezen fogadott szót, sűrűn földre esett a rögökhöz szokott jószág, igyekezett vissza a hazájába. Amikor bátyámmal ketten cserkészünk be a fát, alkalmanként úgy segítettük egymást, hogy egyikünk ráállt a magasabban lévő ágra, s az engedelmesen hajolt az alul várakozó kezeihez. A lemondás művészetére is szükségem volt.

- Szakíts le, nézd milyen érett, gömbölyű vagyok! csalogattak a vékony ághegyeken fűtökben lógó piros csodák.

- Ne dőlj be nekik - súgtam az unkámnak. – Hagyd meg őket a madaraknak.

Elhallgattam egy időre. Csak önmagamnak vallottam be, hogy néha bizony áthágtam a szabályokat. Nem egyszer a jó Isten mentett meg s az angyalai. Nélkülük nincs cseresznyeszüret.

Biztos vagyok abban, hogy a cseresznyefákon angyalok élnek. Sajnos a lomb közé egy-egy óvatlan pillanatban az ördög is besurran. Míg menekülésre nem kényszerül, tetveket szór az ágakra. A gusztustalan élősködők ellepik, gyötrik, zsugorítják, ragacsossá csúfítják a korábban üdezőld leveleket.

Megszabadulva e nem túl szép képtől, Gillát keresve néztem a magasba. A fenti ágak újból az otthoniakat juttatták eszembe.

A csúcson mindig lengedeztek az ágak. Velük ringtam, amikor közém érkeztem. A legfelsőbb birodalomban éhes rigók szálltak mellém s már vésték is csőrüket az érett szemekbe. Áldozataik vére a levelekre fröccsent. Amikor megpillantottak, riadtan menekültek.

Nem időztem sokáig a varázslatos, de veszélyt rejtő magasságban. Vendég voltam ott csupán. A visszaindulás előtt a bámészkodás ürügyén megpihentem egy kicsit. Figyelmesen nézegettem háztetőnk cserepeit, kertünk mezsgyéinek kacskaringóit, a szomszéd kitarulkozó udvarát.

Csider Sándor versei, novellái a vesztegzár idején, 2020 tavaszán

Lefelé megtapasztaltam, hogy fölfelé sokkal könnyebb volt az utam. Vonzott a magasság, hívogattak a fényben lubickoló cseresznyék, láttam magam előtt a kapaszkodásra alkalmas ágakat.

Visszafelé fáradtabbak voltak izmaim, nem láttam, csak tapogattam lábammal a biztonságosnak vélt támasztékokat. Szenvtelenül húzott lefelé a mélység.

- Vedd el tőlem, kérlek! - nyújtotta felém Gilla teli vödrét a sokadik alumínium fokról. Odalent visszaadtam neki. Nem fosztottam meg attól az örömtől, hogy ő ürítse kincseit a nagyobb edénybe, ő adhassa tovább azt, ami egy ideig a sajátja volt.

Néhány óra múlva befejeztük a munkát. A fa beteljesítette sorsát. Áldott kifosztottan, csapzottan, kócosan, kimerülten, mégis megkönnyebbülten nézett ránk.

Tettük helyére a létrát, gereblyéztük a lehullott leveleket, apróbb gallyakat, a szerencsétlenül járt szemeket, amikor megpillantottam a közeli kerítés tövében mára kinyílt pipacsot, Mamika legkedvesebb virágát. Könnyes szemekkel néztem. Itt volt velünk az Édesanyám. Óvta mozdulatainkat, örült a boldogságunknak.

Képeslapok

Küldök harmatcseppeket,
érett pára gyöngyöket,
zöld levélen gördülőt,
napfény szárnyán repülőt.

Küldök csermelyt, csillogót,
víg kövekkel táncolót,
erdő mélyén csobogót,
barlangtitkot csacsogó.

Küldök zúgó, vad folyót,
hegyi sziklát csiszolót,
völgyet, dombot építőt,
pusztítással éltetőt.

Küldök ugró kis békát,
csöpp békának tavacskát,
tavacskának esőket,
esőknek dús felhőket.

Küldök szelíd hóesést,
fehér mesét, őzikést,
jégen szikrázó napot,
hópelyhekben csillagot.

Küldök felleg templomot,
ég tornyába bimbamot,
záporozó harangszót,
szomjazókat itatót.

Küldök kutat, vedreket,
álmaidnak rejteket,
homokszitán szűrt vizet,
tisza szóból verseket.

Világverseny

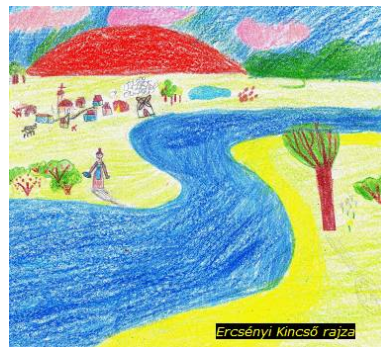
Kezdődik a világverseny,
víz csatázik vízzel szemben,
száz alakban, százformában,
ezerféle versenyágban.

Pára buzgón vár a rajtra,
fedőt emel jó magasra.
Hú, de erős, ő a menő,
hol repül a fazéktető?

Tornászcsseppek vízesésben
szaltót vetnek nagy merészen,
duplát, triplát, talán többet,
látnak-e majd folyómedret?

Felhők légi pályán járnak,
ormok felett-alatt szállnak,
folyó mentén tekeregnek,
kiesnek, ha beleesnek.

Fűszálon is zajlik verseny,
gurulásban, gördülésben,
vesztes sírva reklamálja:
szúnyog repült a pályára.

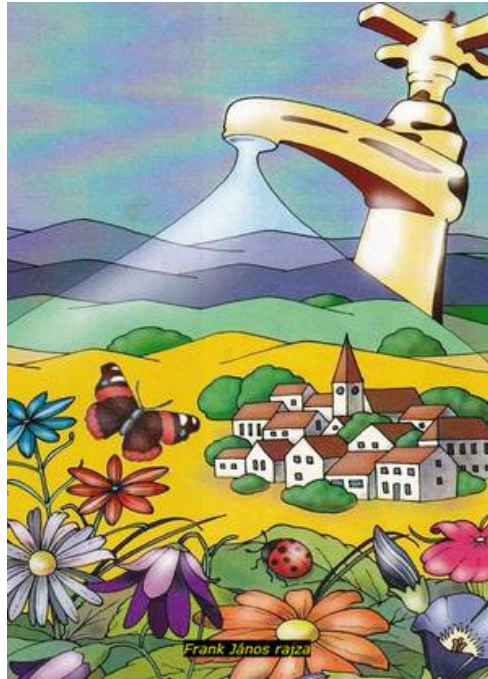

Hópehely táncol az égen,
szélzenére szállong szépen,
tőle arany díjat várnak,
párosban is indul másnap.

Jégcsapok szorgalmasan nőnek,
hosszúságban vetélkednek,
hullámok a hullámzásban,
tótükör a simaságban.

Így zajlik a világverseny,
víz csatázik vízzel szemben,
száz alakban, száz formában,
ezerféle versenyágban.

Csider Sándor versei, novellái a vesztegár idején, 2020 tavaszán

Óvd a vizet!

Édes Istenünk, segíts minket,
óvjad éltető szent vizünket,
lakja a földet, szálljon eget,
járja tovább az ős köröket.

Csillagszél gonosz ne tereljen,
földünk tengelye ne billenjen,
senki a szomjtól ne szenvedjen,
bőszült árvíztől ne rettegjen!

Csillámot kútban mindig lásson,
ember a vízért ne gyilkoljon,
szomszédját érte el ne űzze,
széles világgá ne kergesse!

vigyázzon minden kristály cseppre,
nap tüze szülte, hold lehelte,
szellő ringatta, kavics szűrte,
millió nyár és tél érlelte.

*

Vizedet ember őrizd, féltsed,
kárba ne vesszen örökséged,
jusson belőle tóba, rétre,
mára, holnapra, mindörökre!

Csider Sándor versei, novellái a vesztegár idején, 2020 tavaszán

Szomorú táj

Csapdába esnek,
gépekbe tűnnek,
virágos rétet nem öntöznek,
sírnak a vizek,
gyárakba vesznek,
szirmon harmat soha nem lesznek.

Üzem kéménye
utcára, térre
pusztító sárga ködöt böfög,
madárveszejtő
kénruhás felhő
árnyéka száll a város fölött.

Betönvályúban
lélekszakadtan
nádast keres a beteg patak,
mocsokkal tömve
szennyből gyötörve
bugyborékolnak halott tavak.

Műanyag palack,
haldokló halak
bűzös szigetén búsul a fény,
szennyfolyó hátán,
olajos kannán
semmibe néz a végső remény.

Hála vers

Alföldön jártam
tanyavilágban
homokba süppedt
mezítlábam

szalonnát vettem
kicsinyke boltban
sózott fehérét
falatoztam

gémeskút vizét
vödörből ittam
valaki szólít
úgy hallottam

kislány nézett rám
kezében bögre
őrzöm e képet
talán örökre

felém nyújtotta
zománca kék volt
akácfák fölött
rezdült az égbolt.

